

Resim

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 24 Temmuz 2014

Yap- bozun bölük pörçük parçaları gibi o kadar dağınık ve bir o kadar çelimsizim ki yaptırım gücü olmayan bilakis tahakküm altında...

Açılım o denli kısırdı ki öncesinde. Meğer gözlerimde bir perde ruhumdaki o boğum boğum yok oluş, dört döneniyormuşum hayatın adsız yollarında.

Adım var ya da yok belki de adımlamaktan bile acizim o tümsekli yolları. Bir yanda diz boyu balçık hatıralar bir yanda müphem gidişatı ile ahkâm kesen geleceğe dair tali yollar.

Tanımlayamadığım onca duygu var ki kendimle cebelleştığım. Bir o kadar yanılığın hayal kırıklığına uğratan beni. Kim ya da neyse beni bocalamaya sevk eden.

Çok yakınım derken uzaklaşıyorum da ve çıkıyorum yörüngemden. Derken farklı yıldızlarla kesişiyor yolum. Ne de olsa ışığımızı güneşten alan sayısız yıldızız. Parlak gözükün ama bazen kendi karanlığında kaybolan.

Zincirleme tüm kelimeler dizilmiş sıraya ve nöbette tanıklık etmek adına o deli dolu duygulara. Anlamsızlığı anlaşılamamanın ve ismini bilmediğim sayısız anlam yüklü kavram kargaşası.

Nasıl bir açılımsa artık. Gönül verdiğim ve bölük pörçük parçaları bir araya getirmeye çalıştığım bir yap-bozun başındayım. Oraya buraya dağılmış hatta yarısı yok bile.

Yap-boz derken neler neler geldi aklıma. Sonsuz gözükün bir hayatın dip notu belki de bulmaya çalıştığımız parçalar. Tamam, genelleme yapmıyorum: Bulmaya çalıştığım parçalar.

Gündelik hayat dediğimiz gerçek yaşam nasıl bir oyunsa o kadar çok mızıkçılık yapan var ki. Ve ne yazık ki listenin tam da başındayım. Biraz uyumsuz belki de ya da fazlaca aç gözlü. Tamam, itiraf ediyorum: Tam anlamıyla bir sevgi arsız. Olmam gerekenden çok fazla hem de.

İşin doğrusu, ortaya çıkan resim çok ama çok güzel. Bakın görüyor musunuz dalları henüz tam da görünmeyen çınar ağacının. Kendimi şanslı addediyorum zira evimizin çınar ağacı o dimdik gövdesiyle beni çağırıyor yanına ve yamacında, gölgesinde tüm negatif enerjimi boşaltıyorum. Bir tek ben de değil üstelik. Ve o denli kiskanıyorum ki bu güçlü çınarı. Nasıl kiskanmam, onun gölgesine bir tek ben sığınmalıyım. Değişemedim gitti: Çocukluğumdan beri böyleyim ben. Kim varsa sevdiğim kıyamam başkalarına uzanıp dokunmasına. Benim çınarım canım annem. Yanında çocuk kalabildiğim yegâne

insan. Ve bir yanım yetişkinliğin o zorlayıcı dünyasıyla çekişirken hala başımı göğsüne yaslayıp hüngür hüngür ağladığım en iyi arkadaşım.

Resim çok güzel: Onca kire pasa rağmen... En sıkıntılı zamanlarda bile illa ki gülümseyecek bir şeyler bulmak mümkün.

Yazmanın büyüü işte tam da bu noktada. Ne varsa aklınıza gelen hoş bir harmoni ile bütünleşip dökülüyor kalemin ucundan. Gündelik hayatta üç beş kelimedenden fazla konuşmadığınız onca insan varken bu sihirli bir dünyaya açılan bu kapı sayesinde çok hoş diyaloglar geliştirebiliyorsunuz. Diyalog ya da monolog. Sonuçta zehrinizi akıtıyorsunuz ya gerisi hiç de önemli değil.

Daha birkaç saat evvelinde gözlemediğim çok basit bir ayrıntı çevremdekilere oldukça tuhaf gelmedi desem yalan olur. Ne de olsa hınca hınç dolu bir metropolün önemli ve kayda değer şahıslarıyız. O denli bencil ve egosantrik insanla dolu ki sokaklar... Ne yalan söyleyeyim kendimi hiç de bu gruba dâhil hissetmiyorum. Daha ziyade gözden kaçan detaylar beni güne çağırıyor ve adımları fısıldıyor her köşe başında. Ne telefonumun modeli ne de markadan öte gitmeyen giyim eşyaları. Belki yüzlerce lira gerektiren marka ayakkabılar ya da modelini sık sık yenilediğimiz notebooklar. Biraz da işin içine sefil ve bencil duyguları katın derken burnunuzu Kaf dağına uzatın. Adapte olamadığım ne varsa.

Gözüme ilişen çok zayıf ve aciz bir yavru kedinin hali nasıl da acıttı içimi. Gülliverin'in dünyasında idi adeta zavallı kayıp kedi. Canhıraş koşturtup duruyordu ezilmemek adına. Usulca takip etmiş olsam da girdiği deliği bulamadım. Göze farklı göründüğümü bilmek hiç de rahatsız etmedi beni diğer yandan. Bunu içimde yaşatmak bile mutlu etmeye yettikten sonra kime ne ki...

Bazen yanınızdan geçen ufak bir çocuğun başını okşayıp ona gülümsemek bile kâfi içinizdeki tüm negatif enerjiyi boşaltmak adına.

Çocuklar, hayvanlar, inanç, doğanın kaybolmaya yüz tutmuş güzelliği onca çirkin ve adilane olmayan bir dünyaya şirk koşarcasına.

Gerçek manada paylaşımın ve yazmanın güzelliği işte tam da bu noktada tekabül ediyor. Gerçek ve gündelik hayatta söyleyemediğim sözcükleri ve duyguları zikretmek gerçek anlamda nefes aldırıyor bana. Gittikçe güzelleşiyor. İster bir manzara resmi deyin isterse bir çiçek bahçesi.

Karanlığı asla yadsıyamam. Tahminimden de fazla yoğunluğu. Bazen bir sisin içinde kaybolmuyor da değilim üstelik. Nereye kayboluyorsa şu ışık... El yordamıyla ilerleyip ne varsa içimi yakan bülbül kesiliyorum. Tabii yanı başımdakilerin nazarında daha ziyade bir karga sıfatı ile oldukça başlarını ağrıtmıyor değilim. Yetmedi mi yetmiyor kelimeler. Derdim ne ahkâm kesmek ne de sızlanmak. Ama gerçek olan bir şey var ki; haksızlığa uğradığım sayısız mecra var. Somut açılımı her ne kadar imkânsız

olsa da hırsımı kâğıt kalemden alıyorum. Tam da bu noktada güneşi görmem mümkün oluyor. Hatta gece karanlığında bile vuku bulan o aydınlık dünyalara bedel. An itibariyle çoktan gece yarısını geçti belki ama yine de içimi ısıtan ve adlandıramadığım hoş bir duygu ile masa başındayım.

Sayırsız köyden kovulduğum doğru ne varsa gerçek ve adilane dile getirdiğim için. Ve biliyorum ki daha doksan dokuz köyden de kovulurum bu pervasız tutumumla. Biraz pervasız biraz melankolik ve bir o kadar duyguları tavan yapmış bir romantik. Kısaca beni ben yapan ne varsa toplamı. Hane sayısı belirsiz ve hiçbir kümenin öz alt kümesi olmayan kalabalık bir dünya benimki tüm ıssızlığıma rağmen. Yaşama olan bağım ne zaman nüksetse ve ne zaman kopsam kendimden illa ki bir çıkış ya da varış noktası peyda oluyor belirsiz bir anda ve belirsiz bir mekânda...

Bazen megaloman bir tutum sergileyebilmekteyken biz insanlar bazen de sıdkımız sıyrılıyor tüm menfi duygularımızdan. Biraz kaybolmuşluk biraz arayış biraz da kafa dağınıklığı. Ama her şeye ve herkese rağmen koruyup kolladığımız benliğimiz ve tüm doğrularımız peşinde koştuğumuz.

Gerçek manada hayat o denli büyüleyici ve bir o kadar da acımasız ki.

Her şeye rağmen hatta kendimize rağmen...

İşin doğrusu, ortaya çıkan resmi gönül gözüyle görmeli: Tüm olumsuzluklarını bertaraf edip...